

EL BORINOT

Setmanari il·lustrat
20 cms.

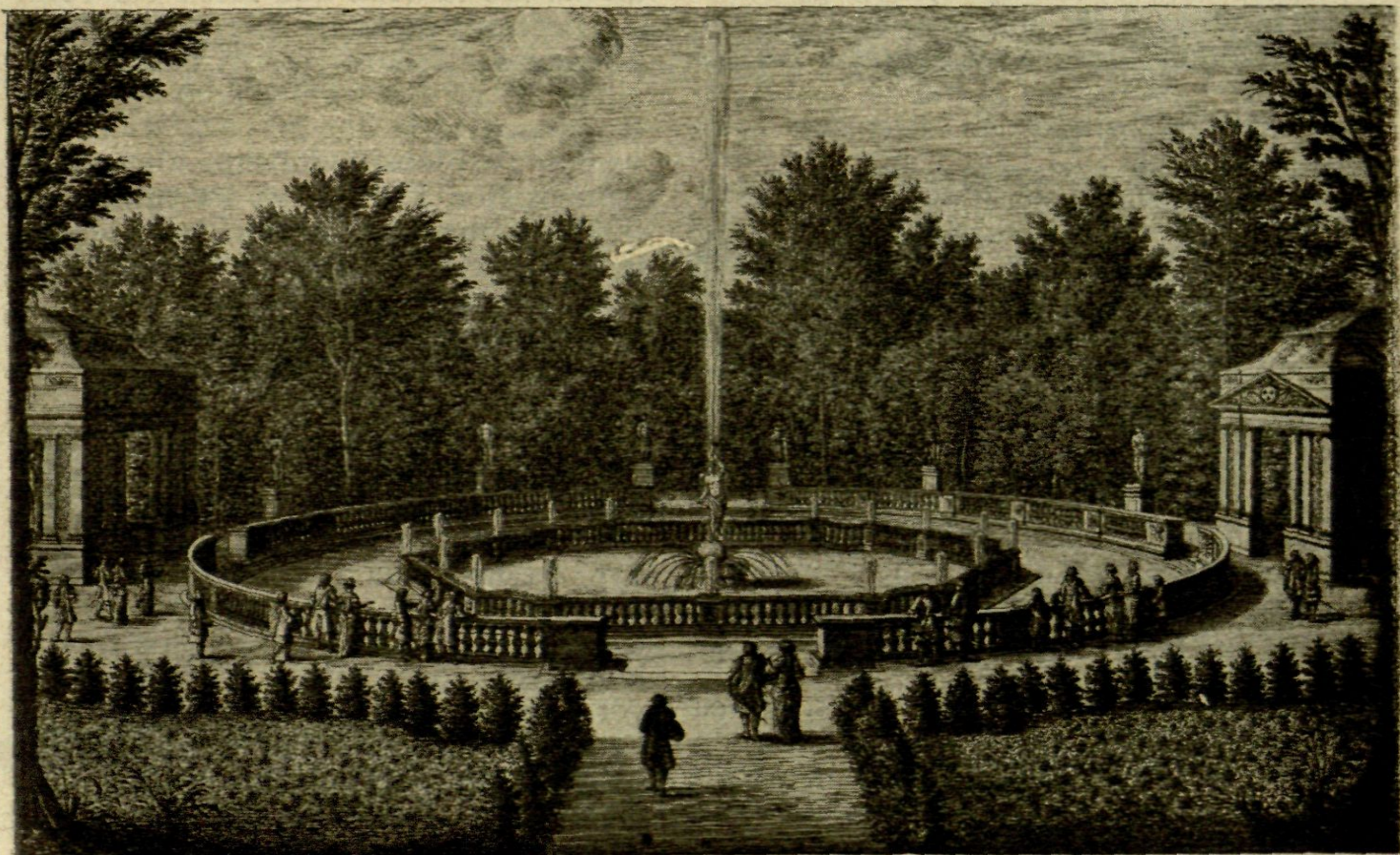

ANY IV. N.º 153

28 OCTUBRE 1926

PREU DE SUBSCRIPCIÓ: 2'50 PTES. TRIMESTRE

LA CORRESPONDÈNCIA A L'ADMINISTRACIÓ: ANGELS, 22 I 24. — BARCELONA

Fontaine de la Renommée dans le Jardin de Versailles.

2. - EL BORINOT.

LA GENT PRÀCTICA

Eren quatre famílies de botiguers, que vivien als estatges d'una mateixa casa. Les unia una gran amistat, perquè no es feien la competència, ni es llevaven la pell, ja que les botigues estaven distanciades i el negoci diferent: Betes i fils, camiseria, gèneres de punt i cotilles. Com gent de comerç, era molt pràctica, no solament en el negoci, sinó també en la manera de viure.

Els seus establiments estaven amarrats d'una seriositat que feia honor al comerç. En ells, la dependència havia d'ésser amable amb els compradors; carregar-se de paciència amb les dones cançoneres i carregades de bótes buides; acompanyar la gent fins a la porta, i fer una reverència en raó dels diners que havia deixat a les botigues i recargolar al públic fent-li esquitzar els diners. El lema dels establiments era: El negoci abans de tot, és el negoci, i el pràctic és fer diners.

A la feina dels dependents feien cor els amos, refermant les bones qualitats del gènere, la seva duració i baratura en benefici del públic. Cada dia, en tancar els establiments, passaven balanç. Per un error de cèntims fan una suma tres i quatre vegades. Si en comptar els diners del calaix del dia, trobaven que han ingressat sis rals de menys que el dia abans, es grataven el cap, feien ganyotes i es capficaven, pensant que el negoci no marxava prou bé.

Els dies de festa els industrials es llevaven tard, es vestien, sortien de casa amb les famílies, anaven a missa, i després a donar un tomb per la Rambla. A la tarda, a l'hivern, les tres famílies es reunien a casa el senyor Xirinachs, el betes i fils i el més arreglat de tots els industrials. Allà es celebraven tertúlies casolanes. En

elles, els homes, parlaven de l'art de fer diners, de les martingales posades en pràctica per enganyar el públic, de la "gramàtica parda" usada per engatusar la gent que bada, i de la candidesa dels compradors que s'enlluernen amb els anuncis, de les rebaixes i liquidacions. Les botigueres, parlaven del servei, que cada dia té més pretensions i és més desvergonyit. Que amb els temps que corrien, el millor és no tenir-ne, ficar-se a la cuina i fer-se les coses al seu gust, estalviar-se enrabiades i diners. Del preu dels alls, fesols, cansalada, cebes, bacallà, i de les botigues on venien aquests queviures a *preu acompanyat*. De la vida que feien els veïns de l'escala, damunt dels quals queia un davassall de crítiques i murmura-cions. Mentre la gent d'edat i reposada, passava la tarda parlant, la joventut s'esplaiava dansant als acords d'un ariston i conreava l'amor en totes les seves manifestacions; des de les miradetes, prelude d'un enamorament, fins a les paraletes d'amor que s'endrecaven mútuament, els que estan lligats per la sageta amorosa de "Cupido".

A l'estiu, les quatre famílies, després d'haver-se reunit a casa el senyor Xirinachs, haver pres cafè i copa, sortien de casa amb l'intent d'anar a donar una passejada pels afores. En ésser a la Rambla pujaven al tramvia. En entrar a dins, les quatre botigueres, que peten de grasses, esperaven els passatgers, que les miraven de reüll. Rondinant, es retiren esfereïts per fer-los lloc. Durant el viatge, les dones es *ventaven* per alliberar-se de la xafogor i de l'ofec pel greix que treginaven. Per la seva corpulència, tots els passatgers patien estant estrets. Tots posaven cares de prunes agres, callaven i adreçaven

esguards anutjosos a les dones grasses. A la plataforma, anaven els marits i joventut, gaudint de les delícies d'un viatge ple d'empentes de la gent que pujava i baixava del tramvia, de la pols del carrer, dels esquitxos de fang dels autos que passaven rabent; incomoditats que restaven compensades del plaer de calar l'*habano*. És el gust que els industrials es donaven els dies de festa.

Al mig del viatge, els botiguers baixaven. En sortir les dones grasses de dins del tramvia, es sentien sospirs de satisfacció. "¡Gràcies a Déu!", contingudes manifestacions que anaven seguides de mirades admirant el *bulto* de les dones. Mai faltava el tranquil, que, en veure's alliberat d'anar estret, eixamplava els braços, esbufegant a pler, es treien un vano de la butxaca, i, mentre es ventava amb neguit, es posava a cantar a mitja veu, en mig de les rialles dels passatgers: *El tener la mujer gorda tiene sus inconvenientes, etc...* i que finia dient: *Porque la gorda, la gorda, la gorda!, etc., siempre lo ha sido i siempre lo será...* Cançó d'un sainet madrileny que va estar molt en voga a darreries del segle passat.

La digna representació dels gremis industrials, enfilava un camí que duia a la muntanya. Mentre pujava, el jovent feia rams de flors per les sogres, amb les quals calia sempre estar bé, i que rebien amb gran satisfacció i donant unes gràcies molt expressives. Després, tocava la tanda a les estimades, per les quals cercaven les flors més boniques, enfilant-se pels terraplens i marges, a riscos de trencar-se la closca i de caure de nassos. Els sacrificis dels cors enamorats, restaven compensats amb unes paraletes tendres d'elles, que al jovent arribava al fons del cor.

Darrera la jovenalla anaven les mams. Avançaven pesadament, brandant com oques i mirant on posaven els peus, per evitar que el pedruscall

ferís els ulls de poll i durícies. Parlaven poc a poc, amb parsimònia i acolorades. Cada mot que eixia de llurs boques, tenia el posat d'una sentència. Retallaven els vestits de les amigues, de les fatxes que feien, enfundades en grans abrics de pells de conill i artificials, encasquetades amb uns capells com senalles de manobre, "cufins" d'adobacossis; i paperines de fideus aixafades, amb uns "bolsos" més grans que morralets de matxo. Tancaven la comitiva els "papàs", cepats, panxuts, amarats de suor, amb el barret a la mà. Bo i seguint les mullers, debatien amb posat cerimoniós, i aturant-se de tant en tant. Canviaven impressions sobre urbanitzacions, preus de terrenys, esdevenidor de la barriada, línies de tramvies en projecte, preu de la mà d'obra, fusta, maons, calç, ciment. Tots eren aspirants a ésser propietaris d'una torreta a la barriada del Guinardó.

* * *

De les quatre famílies, la més afortunada fou la del senyor Xirinachs. Fou el que primer comprà un terreny. Fou per ell una felicitat el dia que pogué anar a casa el notari a firmar l'escriptura de la compra. Com tots els botiguers que es fan una casa, es sentí de cop i volta arquitecte, mestre d'obres, i artista. Ell féu els plànols de la façana, la distribució interior, tot, d'istil modernista. Els plànols, foren molt celebrats per la seva muller, germans cunyats; els quals digueren que un arquitecte no els hauria fet millor; que el betes i fils havia esguerrat la carrera, hauria estat un arquitecte de fama. Els plànols eren genials. L'industrial, en sentir tanta lloança, es va emocionar.

El bastir la casa va portar un sens fi de maldecaps pel senyor Xirinachs. Cada dia, en havent dinat, l'industrial sortia de casa seva, agafava el tramvia i anava a veure l'estat de les obres. Amb el mestre de cases exa-

4. - EL BORINOT.

minava la feina feta des del dia abans. S'assabentava dels materials que mancaven per seguir endavant les obres. Com home pràctic, si mancaven maons, anava a recórrer les bòviles a demanar notes de preus; si, ciment, als magatzems de les fàbriques productores; si, bigues, als dipòsits de fustes, comprant sempre en les cases que trobava el gènere més barat. Perquè els carreters no l'exploressin, va comprar un carro i un matxo de rebuig, per tragar els materials des dels dipòsits a la torre, i en ella va instal·lar una bàscula per pesar els materials de construcció. A més, com home desconfiat en tot, tingué la paciència de seguir d'amagat al seu carro a veure si anava a la platja del Besòs a carregar sorra per fer el morter.

Finí el primer calvari de l'aspirant a propietari de la torre, vingué el segon. Déu sap el temps que va esmerçar anant pel món demanant notes de preus de canonades de plom, pintura, material elèctric, fumisteria, servei sanitari. Regatejà més que una marmanya. Com que no entenia en materials de construcció, i, amb la seva tossuderia, no volgué consultar res a ningú. Els industrials que el van veure venir, el prengueren per cap d'esquila, fent-li pagar els productes a un ull de la cara. A més, llençà els diners comprant el carro, el ruc, la bàscula i pagant uns jornals extraordinaris al carreter que va tenir al seu servei. Resultat, que les obres costaren el doble del pressupost, sortint amb un "gep", del qual li resultà una hipoteca damunt de la torre.

Enllestides les obres de la torre, com que els botiguers anaven curts de butxaca, amoblaren la casa, correuita, amb quatre mobles de rebuig, entre els quals figuraven armaris pintats, taules, llits de mala mort, caires, tamborets de l'obrador, i una banyera despintada i plena de bonys. L'instal·lació elèctrica, la féu en Xiri-

nachs petit (el noi gran de la casa) consultant el "Manual del montador electricista"; el galliner, l'amo de la casa, amb fustes de caixons vells on rebien els gèneres de la botiga; el jardí, la mestressa, en ell van figurar unes hortensies plantades en dos mitjos barralons pintats, que van sortir serrant pel mig l'estiba que havia contingut garnatxa.

Arribà el dia de l'inauguració. Els amos de la casa no hi veien de goig. Foren visitats per les amistats. Els betes i fils vessaven satisfacció. Semblaven més grassos. Sentien la vanitat de poder ensenyar la casa i fer denteta als companys de comerç amb llurs respectives famílies. Després de la visita detinguda de la torre, els forasters foren obsequiats amb un berenar al jardí de la casa. L'àpat començà amb uns entreteniments molt abundants de tomaquet, albergínia i pebrot escalibat. Seguiren uns llonguets amb pernil a tall de "Sandwitchs de baratillo". Finí amb una síndria monumental, borregos, dolç de codony, ametlles torrades, figues seques i vi sec, de cinc ralets el porró. Com complement de la festa, els convidats van ésser convidats amb rams de roselles i ginesta. Els convidats cantaren l'amabilitat dels Xirinachs, els quals augmentaren el greix en algunes unces entre tots. El berenar de l'inauguració de la torre fou un èxit, i deixà un bon record als convidats, i una gran satisfacció als amos de la casa. Havia quedat molt bé amb les amistats, gastant molt pocs diners, demostrant una vegada més que el senyor Xirinachs i la muller eren dues persones pràctiques, en totes les ocasions que es presentaven. Al cap d'uns dies d'haver-se celebrat el berenar, les tres famílies, que vivien a Barcelona, es van reunir a casa els cotillaires. Es va parlar extensament de la "Villa Paulita", nom de la torre Xirinachs, de la seva situació, del bell cop de vista que d'ella estant albira-

va, del gust amb què havien berenat. Va ésser tan gran l'engrescament d'aquelles famílies, que decidiren tornar-hi el diumenge següent, acordant, per unanimitat, fer una proposició a la senyora Xirinacs, perquè veiés que no anaven a dinar de gorra. Calia, sobretot, salvar la dignitat.

La proposició consistia a anar a dinar les tres famílies, els dies de festa, a "Can betes i fils", emperò amb la condició de pagar el dinar. Això els donava llibertat per anar a passar el dia al camp, i sobretot no passar per "gorreros". Dit i fet, un dia entre setmana, les tres mullers dels industrials es van plantar a casa l'amiga, i després de fer una visita en la qual regnà l'harmonia més gran, exposaren la proposició. La betes i fils, que era molt franca, amable i apreciava les amigues, de primer antuvi rebutjà la proposició (amb una mica de comèdia, i quatre postures), emperò al fi accedí, davant els precs, i quedà resolta al desigs de tots.

Al diumenge següent, les tres famílies es van quedar que en sortir de missa anirien a passar el dia al camp. A les deu, ja eren a la torre, on eren rebudes amb molta amabilitat. A les dues, van dinar. A posta de sol, sortiren a donar un tomb per la muntanya, a fer uns ramets de flors, i respirar ambient sanítos. En tornar de passeig, passaren comptes del dinar. La senyora Pauleta (la betes i fils) els digué: He fet els càlculs i m'heu de donar vint-i-tres pessetes. Tot ho he comprat amb interès per vosaltres, en cases on venen les coses més barates i de bona qualitat. Ja sabeu que en això sóc molt pràctica. Tot vos ho conto a preu de cost, com podeu suposar. Ja podeu comprendre que tractant-se de vosaltres no vull fer cap negoci. Si ho fes, demostraria no tenir vergonya i entranyes, i sempre més en tindria un *rau rau*—(digué esclafint una rialleta)—. Com anava dient, ara he perdut el fil dels comptes...

Vos he donat sopa de caldo; hi havia un quart de gallina, sagí, pit, i un os gran de bou. Ja veieu que és un caldo fet a seny i molt gustós. La sopa, era de macarrons, que ja sabeu a quant va la lliura. Onze rals del caldo i tres rals dels macarrons, fan catorze rals. Entesos? Ha seguit estofat, la carn de conill, l'he pagada a dues pessetes trenta la terça. Les escarxofes, a ral; l'estofat val dues pessetes quaranta cinc cèntims, que, junt amb la sopa, fan cinc pessetes noranta cinc cèntims. Veritat? La truita era de sis ous. La dotzena es paga a quatre pessetes i vint cèntims, preu que sabeu tan bé com jo. El llard, no el comptem. Vaja, us el regalo. No vull mirar tan prim ni vull ésser tacanya! (I torna a fer la mitja rialleta). Per potres us he donat borregos, que m'han costat una pesseta amb vint cèntims, dolç de codony, que me l'han fet pagar a sis rals, ametlles torrades, que no us les vull cobrar, (i tornà a somriure). A més, heu menjat préssecs, que ja sabeu que a plaça es paguen a un ull de la cara. Figureu-vos que per dues dotzenes he pagat sis pessetes!! Així és, que catorze rals de la sopa, dues quaranta cinc de l'estofat, dues amb deu de la truita, una amb vint dels borregos, i una cinquanta dels dolç de codony i sis pessetes dels préssecs, fan setze pessetes setanta cinc cèntims. Ah! m'oblidava de dos porrons de ví que valen una setanta, i un porró de garnatxa que val set rals. Setze pessetes del menjar i nou rals del ví fan vint pessetes cinquanta cèntims a tot arreu. No és això? Em sembla que els comptes no poden ésser més clars!... Els convidats es tregueren els diners de les butxaques, pagaren religiosament, van donar les gràcies a la mestressa per l'atenció, i dos ralets a la mitja minyoneta que havia fet el dinar. Com que anava curta de paga, i mai veia cap diner a la butxaca, rebé la propina emocionada.

6. - EL BORINOT.

De retorn de la "Villa Paulita", els botiguers lloaren el dinar, l'amabilitat de la senyora Pauleta, i l'haver trobat una "mina", on per pocs quartos menjaven com reis, i amb bones cares. Una de les senyores, proferí en mig de l'aprovació de tothom:—Nois, hem d'ésser pràctics en aquest món. si volem viure. El poder dinar a can Xirinachs és una ganga que hem d'aprofitar, i que per molt temps duri en benefici de la nostra butxaca. Això dit entre nosaltres. Déu ens guard que la senyora Pauleta ens sentís!... Ja s'hauria acabat la ganga. Si haguéssim anat a dinar a les fondes de Les Planes, que traginen tantes previsions, ens hauria costat el doble, no hauríem menjat a gust nostre, i encara mal servits. Menjant a casa els Xirinachs, al cap del mes són una pila de pessetes estalviades que poden anar a omplir la guardiola, o el reconet de la calaxera.

Quan els forasters van ésser fora, la senyora Pauleta digué al seu marit, satisfeta, rient i fregant-se les mans de satisfacció. Xirinachs estimat, els he dit que tot plegat valia vint pessetes i mitja, i a mi només m'ha costat dotze cinquanta... Amb això, amb aquest dinar m'he guanyat vuit pessetes netes i rodones. Demà, compraré una guardiola i les posaré a dins. Al cap de la temporada, venint els nostres amics a dinar cada dia de festa, que tant de bò duri la "moma", fet i calculat, hauré estalviat més de cent pessetes, que serviran per fer un bon tènec el dia del meu Sant. Compraré ostres, dues llagostes, un parell de perdius, un indiote, postres, i una caixa de "Romeos i Julietas" d'aquells de l'Habana, saps?, per tu. És molt natural que si jo m'escarrasso els dies de festa a fer el dinar, al capdavall, tingui la meva recompensa. No és veritat. A més, jo no treballo de franc per les ànimes, i menys per atipar aquesta colla de gansos, i vividors, que volen viure amb l'esquena dreta

a les meves espatlles. El betes i fils en veure com s'explicava la seva muller, que era un tresor que valia totes les pessetes, s'acostà a ella, i la besà, dient tot cofoi:—Pauleta, a mi m'agraden les dones com tu, pràctiques, i que saben treure els diners en totes les ocasions.

La senyora Pauleta, eternida per la manifestació amorosa del seu marit, sentí una de les emocions més dolces de la seva vida.

EMERENCIÀ ROIG

Amor volander

Noia que te'n vas, II
frescor de rosada,
violer florit,
nuvolet de l'alba,
has passat de llarg
com una ventada
i un desmai fremí
i un bruc tremolava.
Jo m'he fet enllà
per no entrebancar-te.

Si jo sé uns camins
tu prou ne saps d'altres.
Si jo sé el torrent
tu l'aigua que hi canta
i el mirall del gorc
que és de seda blava.
Has passat de llarg
i no en tinc migranya.
Tots els ombradius
són plens de ta passa.

Un jove distingit.
Del llibre «Caceres a l'Àfrica Tropical», de N. M.ª Rubió i Tudurí.

8. - EL BORINOT.

Has passat de llarg,
nuvolet de l'alba,
prò al fons del meu fons
tu hi cantes i balles
amb una sentor
de cosa ignorada.
Has passat de llarg
i no en tinc migranya.
Els meus ulls igual
que el bruc tremolaven.

JOSEP MUNTEIS (I)

(I) Del llibre suara publicat: "La quietud del Pendís".

DEL TEMPS

Heus ací com hi ha dues fruites indigestes que els homes persegueixen pel goig que dona de menjar-les o collir-les: les castanyes ben calentones són força saboroses; els bolets, quan tot just treuen el caparró d'enmig la pinassa, sembla que ens diguin, sóc ací.

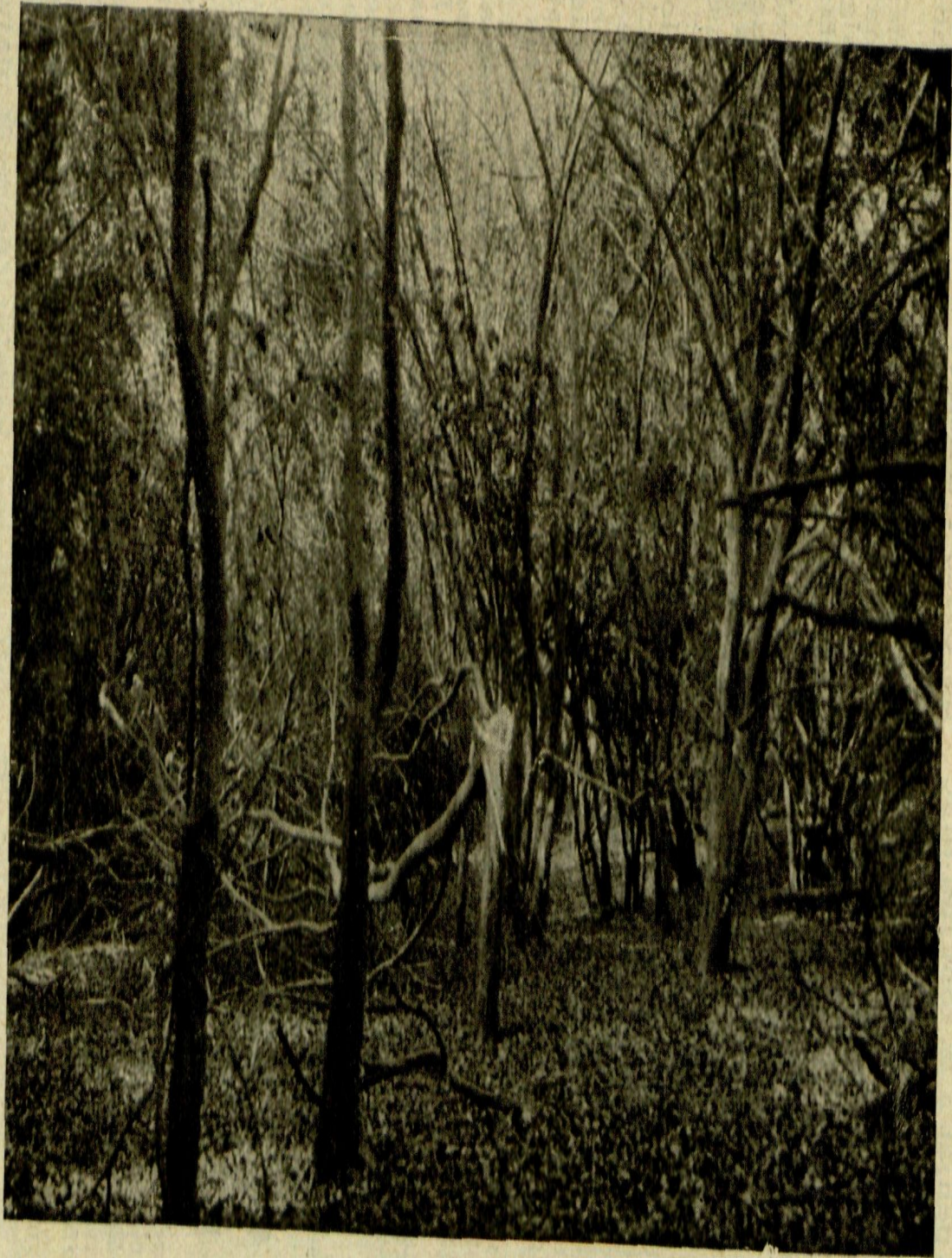
D'entre els molts inconvenients que ens ofereix la tardor d'enguany, hi ha l'atenuant de l'abundor de rovellons, pinatells, llenegues i altres espècies aristocràtiques de la família boleterera que àdhuc els diaris ne parlen abrillant la passió dels boletaires que, a corrua feta, van als boscos a fer-ne recerca. L'anar a cercar bolets té un encís especial: hom no sent la fatiga de caminar hores senceres, cap cot, i burxant amb la punta del gaiato: Talment sembla flairar un rastre i, en albirar com un d'orella vermellosa, el cor li fa un salt, allarga la mà, estén els dos dits com una forquilla i, ja et tinc! sembla que digui. Cull un rovelló cargoladet i moçut que curosament posa a la ciste-

lla damunt un coixinet de farigola i romaní.

Amb quin coratge reemprèn l'agradosa tasca de trobar els companys que no deuen ésser pas gaire allunyats: amb les mans aparta les tiges dels brucs sense parar esment en les punxades de les argelagues. Grata la molsa, tomba les pedres, volta l'indret i quan ja quasi descoratjava de trobar-los, descobreix un redol, que s'assemblen a minúscols frares encaputxats, que són, però, bolets temptadors i llaminers que hom apressa copsar. Ni mai ho hagués fet, car la desillusió ha estat grossa: poagres i pebrassos de la més vulgar categoria sembla que li facin ganyotes per haver-lo engalipat. El boletaire se'n revenja trossejant-los a bastonades dolent-li l'arreplega que hauria fet d'ésser aprofitable aquella munió de plantes indesitjables.

No defalleix, però, car sap com la tenacitat és el secret de les més difícils empreses i el nostre boletaire s'ha imposat, costi el que costi, fer una bona collita de bolets per fruitir-ne el goig i àdhuc repartir-los entre els que sovint l'han blasmat d'inútil i poca-solta. Ja en frueix per endavant la satisfacció de dir-los: ara és hora de demostrar qui sóc jo. Té, tu, llengua llarga que mantes voltes has dit i repetit que de res no servia, ací tens aquesta dotzena d'ous de reig: són ben teus i pots cruspir-te'ls amb suc que ja sabràs dir-me si són cosa bona. Tu, atrevit a judicar els altres, ací et porto aquesta mitja dotzena de rovellons; si vols pots coure'ls a la graella, que bon profit et facin. Ara et toca a tu, venjatiu i mala ànima, que mai no has perdonat avinentesa per mortificar-me, ja ho veus com et faig presentalla de groguets i cames de perdiu; si saps entendre-ho t'abastaran per dos o tres àpats ben plens. Ah! si tens ben refinat el paladar també et regalo **qualques castanyes**

Pista d'elefants, amb un arbre trencat per ells.
Del llibre «Caceres a l'Àfrica Tropical», de N. Me Rubió i Tudurí.

10. - EL BORINOT.

que, ben bullides, els trobaràs un tic que te'n lleparàs els llambrocs.

Així, d'aquesta faisó, va discorrent amb el cistell penjat a la font del braç i brandant el gaiato per donar-se més delit de caminar. Ja voldria trobar-se fent el repartiment de bolets i castanyes, sentint-se tan generós que cap no vol reservar-se'n pel propi gaudi, car ja en té prou amb haver provat de posseir molta paciència i saber desmentir els que el tenien per incapaç de retornar a casa disposat a repartir la collita dels bolets.

L'èxit de la jornada ha superat els càlculs fets i, com si es tractés d'una heroïcitat, en parlarà molt de temps, fins anys a venir, i potser més encara, de la venjança d'haver pogut repartir els bolets que tal dia va collir i de la virtut de no haver-los tastat per tal que les indigestions les patissin els altres.

El nostre boletaire, a tot tirar, menjarà un parell de bolets de massapà en celebrar la castanyada que és tradicional per la festa de Tots Sants. Ja voldria trobar-s'hi.

EL DOCTOR ARMILLA

ELS LAMENTABLES MULLADERS

Hom pogué llegir a la secció de la "Vida literària" de "La Veu" de diumenge, dia 24:

"Un altre llibre de Mn. Lluís G. Pla.

Ha estat posat a la venda un llibre nou del nostre car amic i col·laborador de "La Veu", mossèn Lluís G. Pla.

"De tot vent.—Proses dels camins de la vida" és un llibre d'animació i de brillant colorit. En la curtesa de ses pàgines hi ha subtils espectacles

de psicologia, pinzellades mestres d'ambient i de país, ironies d'un gust molt feliç i tot el caire personalíssim de coses i d'homes que fan el secret de l'estil tan ric del nostre amic mossèn Pla.

Només ens cal lamentar que aquest llibre hagi sortit amb un format massa modest i que l'autor hagi transigit en què es publicués amb una ortografia que no és la seva.

Tret d'això, el llibre nou de mossèn Pla queda tan bé com tots els d'aquest interessant autor, del qual n'hem de lamentar silencis literaris massa llargs".

Veritat, senyors, que aquest elogi és molt virolat i que sembla una mica encomanat de la manera d'escriure de Mossèn Lluís G. Pla.

La cosa que nosaltres no gosaríem a dir és que aquesta nota hagi estat redactada pel mateix Mossèn Lluís G. Pla.

Tot i que un entremeliat i vivaç ateneïsta ho assegurí. Sí, senyors, assegura que aquest elogi de Mossèn Pla és redactat i escrit pel propi Mossèn Lluís G. Pla.

Ens permetrà, però, l'ateneïsta que per aquesta vegada ens vingui costa amunt de creure que aquesta broma de "La Veu" sigui obra del mateix Mossèn Lluís G. Pla.

Perquè la lloança és molt gruixuda, i fóra tenir la pell massa gruixuda, si ell mateix s'ho hagués dictat.

—(Senyor! quantes envegetes i quantes miserietes encara en el regne poetal!)—

I finalment, una altra consideració. Si Mossèn Lluís G. Pla, ell, i no ningú més, donà els seus originals al director de la biblioteca de la "Il·lustració Catalana" perquè hi fos publicat el volumet, seguint, és molt natural, l'ortografia de la biblioteca ¿com es comprendria que ara ell mateix, Mossèn Lluís G. Pla, vingués a dir que és lamentable que hi hagi transigit, com qui diu que s'hagi deixat enta-

banar?... i que es queixi que la presentació del volum és massa modesta?

No, amic ateneïsta, no; aquesta vegada no vingueu a dir que la nota és del mateix autor del llibre.

Ell no l'hagueu feta vós, ateneïsta trapacer, en una de les vostres brometes.

S. A.

Llanterna estrambòtica

Processó de barri

Primera hora de la tarda d'un diumenge.

Dintre una sala de casa el Sr. Peret hi ha un bat-i-bull. El seu fill, un grandassot de 15 anys, s'està abillant per anar a la processó, però aquest any no és pas com els altres, que es limitava vestint-se el vestit de les festes, aquest any té de fer goig de veres. Estrena vestit, sabates, mitjons, gorra i mocador de mocar; però el més sensacional no és això, avui lluirà la cadena xapada d'or que li ha comprat la seva padrina! I quina enveja que li tindran els companys seus! sols de pensar-hi ja s'estufa de satisfet. La "mama" li fa la clenxa, la "iaia" li arranja el mocador, sa germana el ruixa amb aigua de colònia i el seu pare, el Sr. Peret, li posa a la butxaca un grapat de caramels d'aquells llargs i amb paper de serrell que sortint per darrera del mocador fan d'allò més goig.

En el pis de sota al del Sr. Peret es representa una escena anàloga. El Sr. Pancràs també ha d'anar a la processó, però amb un càrrec de gran importància, anirà de cordoner de la creu de la parròquia, oh! pocs el poden tenir aquest honor! i al Sr. Pancràs li ha costat molt, poder-lo assolir, el betes i fils de la cantonada li ho volia arrabassar; però, per fi ha sortit vencedor. La seva senyora l'ajuda a posar-se el jaquè, que és el del dia

que es va casar i ara li és una miqueta just, però no per això deixa de fer el seu goig. El Sr. Pancràs ja està a punt de marxar; però abans d'anar-se'n, oblidant la seva cinquantena, es contempla coquetonament en el mirall de l'armari; quan ja s'ha revisat de cap a peus fa tot satisfet: "Com rabiàrà el betes i fils!"

Oh! vanitat de coses vanes...

"Ja surt, ja surt!" sentim que criden uns vailets. Efectivament, de la porta principal de l'església comença a sortir la processó. Els dos municipals a cavall i vestits de gala, que, feia estona l'esperaven a la porta, es posen al davant obrint la marxa. L'uniforme llampant d'aquests damunt dels dos majestuosos i esplèndids corsers de cua i crinera abundosa i arrisada, deixen boca-badats als espectadors, que els contempen amb gran admiració. Dic que contempen l'uniforme y no els municipals, car el físic d'aquests fa un contrast bastant remarcable amb la seva vestimenta, semblen, per exemple, i que em perdonin la comparança, l'ase de la falla.

Totes les voreres estan curulles de gent i de cadires i els balcons i finestres "artísticament" guarnits amb "cobrellits", "portiers" i fins algun amb domassos i tot. D'un balcó a l'altre veiem molt de jovent que es tiren pessics de paperets (s'han de fer estalvis: els pocs que han comprat no els arribarien per tota la tarda) i de tant en tant, però no gaire sovint, també cau algun caramellet. Pel mig dels carrers, anunciant-se a grans crits, corren venedors de paperets, serpentines, espanta-mosques, etc., etc., i que per cert no fan pas gaire excel·lents negocis. De tant en tant, veiem algunes dones que es barallen per si aquesta li ha tret la cadira de lloc o per si aquella li ha donat una empenta a la criatura; però nosaltres atenent-nos en allò que diu: "una vegada eren dos..." seguim avall sense decantar-nos en favor de l'una ni de l'altra.

12. - EL BORINOT.

Sofrint mantes empentes i trepitjades als ulls de poll que ens fan veure les estrelles i aguantant el sol que ens està coent el clatell i les espatlles, esperem el pas de la processó amb aquella santa resignació amb què els justos esperen l'hora de la mort.

Tal com hem dit, primer passen els municipals, després ve la creu de la parròquia, que la porta cert individu de no sé quina congregació, però que si tots fossin com la mostra podríem anomenar dels flacs, car el pobric sofreix tant per portar-la... A la dreta de la creu passa tot tivat, aguantant el cordó, el Sr. Pancràs que no pot contenir un petit somriure de plena satisfacció. La seva senyora que s'està al balcó s'estufa com un gall dindi, tot signant-li, tan dissimuladament com pot, que s'estiri les mànegues del jaqué, que li curtegen un xic. Després vénen els homes amb ciris, després els col·legis de nois, després els de noies; però no cregueu que vinguin seguits, ca barret!, car si passessin seguits de seguida s'acabaria la processó.

Es mentre passen les criatures que sentim moltes veus que criden: "Quina monada", "que bufó!" Nosaltres estirem el coll per veure de què es tracta i veiem una pobre criatura de tres o quatre anys que passa rebequejant (amb raó sobrerera) disfressada de Sant Antoni, i que el porta de la mà un altre de més grandet. A nosaltres més que gràcia ens fa llàstima, per tant ens abstenim de fer exclamacions, perquè foren contràries a l'opinió general, i en sortiríem mal parats.

El fill del Sr. Peret també l'hem vist passar aguantant un ciri i arreglant-se a cada pas la cadena de la padrina de faisó que la gent la pugui contemplar millor.

Després passa la Custòdia i finalment una banda d'uns que volen ésser músics.

I què bonica que ha estat!

* * *

—I com has lluit, Pancràs, creu-me que feies goig de veres.

—Ja m'ho penso, ja, perquè tothom em mirava.

—I no t'havien de mirar!

—El pobre betes i fils com rabiava quan he passat per davant de la seva botiga!, res que he disfrutat, vaja!

—Oh!, encara no s'ha acabat la festa, ara la refrescarem amb l'aigua i xarop que tinc preparada.

—Doncs a beure l'aigua i xarop i fins l'any que ve si Déu vol.

A casa el Sr. Peret també hi ha una gran alegria.

—Quin goig que feies!

—I com llüies la cadena!

I el fill del Sr. Peret riu, riu satisfet mentre va comentant els incidents de la processó.

I també a casa el Sr. Peret es refresca la festa amb aigua i xarop.

J. M. MURIÀ R.

Barcelona, 3 octubre 1926.

f

TARDOR

A Margarida Ll. P.

D'aquell pomell de flors, jardí de la masia, dos roses s'han collit per joia de la llar; sols queden dos poncelles del ramell perfu-

[mat

les altres són al Cel als seus fent companyia; ja sols queden records d'aquella llunyania de coses ben viscudes que el temps no ha

[pas esborrat:

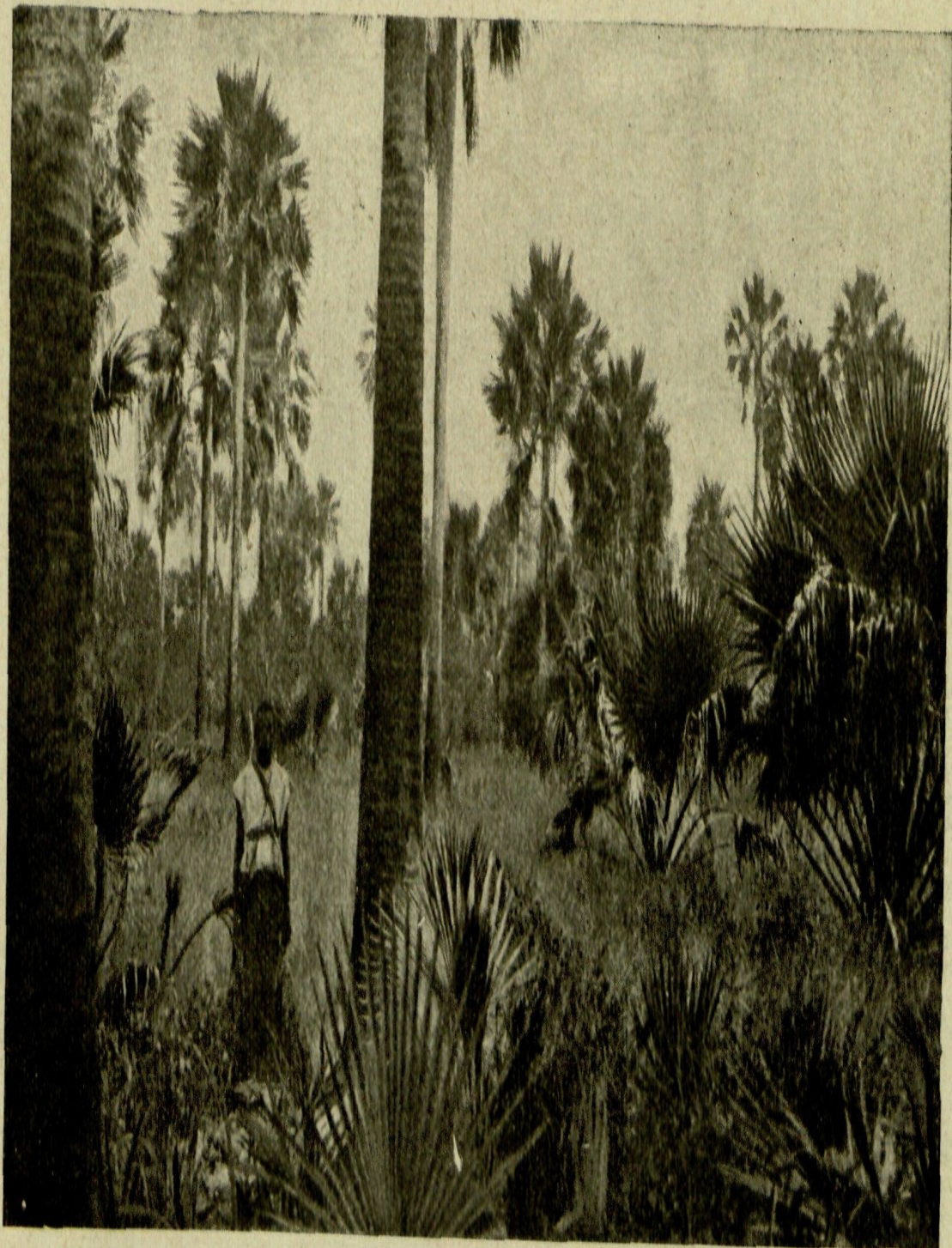
el record dels bons pares (que Déu hagi em-

[parat)

que us feien tants regals, o un reny si con-

[venia.

Quan ja madura el fruit a l'oliver i l'última poncella floreix en el roser i el caminal es queda sol i vern, és quan mon cor enyora la recer de la masia aquella, i son planter de flors de primavera. Ai! l'hivern!

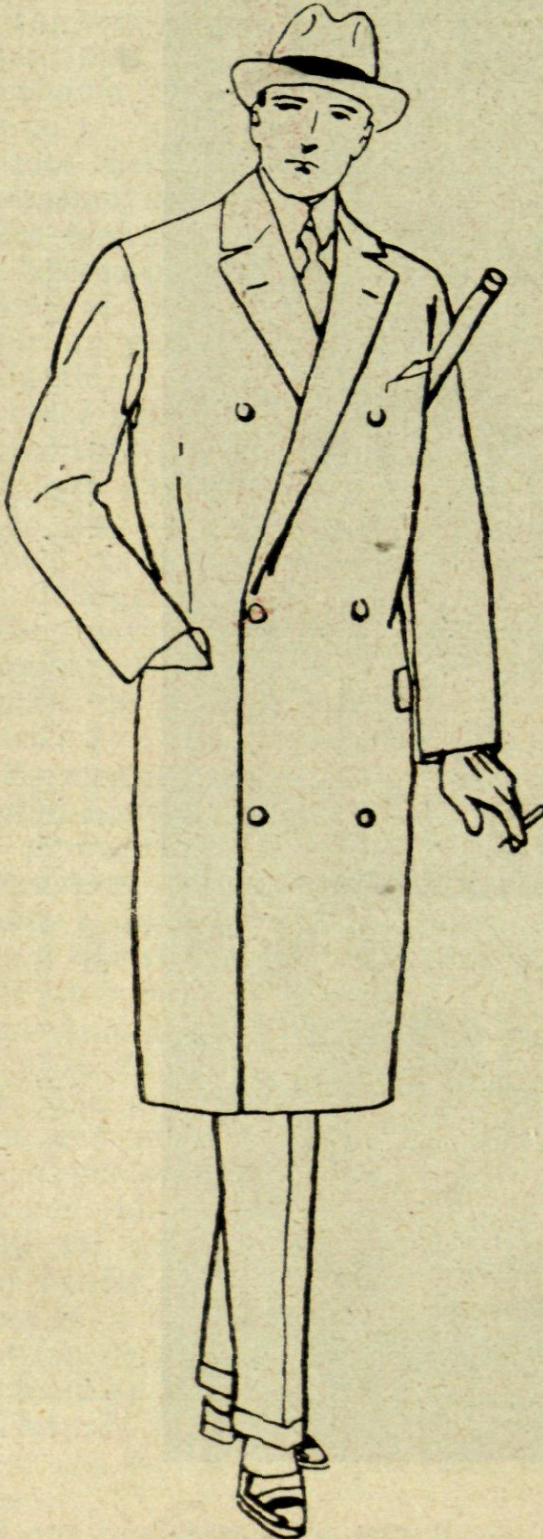

Bosc de palmeres abans de l'incendi.
Del llibre «Caceres a l'Àfrica Tropical», de N. M.ª Rubió i Tudurí.

LIQUIDACIÓ de totes les existències de la CASA BASTIDA

18, PASSEIG DE GRÀCIA, 18

Gran Basar de Sastreria, sistema Nordamericà

Nostra contínua prosperitat ens ha permès fer una Gran Reforma de la que neix una nova i més potent Casa Bastida i que per donar lloc a una Transformació total, necessitem liquidar completament nostres existències a qualsevol preu

Comprant els seus Vestits, Abrics, Camises, Corbates, Mitjons, Mocadors, Sabates i Capells, per cada 25 ptes., comprarà com per valor de 25 duros en altra part.

Secció de Sastreria, confeccionada i a la mida

Es confeccionen tota classe de Peces: de Carrer, d'Abric, d'Etiqueta i d'Esport

Elegants vestits, gust de gran xic i tall anglès, des de 50 ptes., amb figurins Dernier Cri i Sistema Ràpid, en quatre hores.

10.000 Vestits confeccs. panyo, des de 20 Ptes.		
10.000 Pantalons	" "	5 "
10.000 Abrics Alta Novetat....	" "	25 "
10.000 Talls de vestit	" "	10 "
10.000 Impermeables	" "	25 "
10.000 Americanes Punt	" "	25 "
10.000 Pantalons Oxford	" "	10 "
10.000 Americ. Tutan-kamen.	" "	25 "
10.000 Trinxeres	" "	50 "
10.000 Batins	" "	25 "
10.000 Pijames tall Sastre	" "	5 "
10.000 Guardapols	des de	5'95 "
10.000 Gorres	" "	0'95 "
10.000 Capells	" "	5'95 "
10.000 Sueters	" "	7'95 "

En diferents Seccions

Camises	des de	3'95 Ptes.
Calçotets	" "	1'95 "
Guants	" "	0'95 "
Tirants	" "	0'95 "
Mitjons	" "	0'50 "
Lliga-cames	" "	0'50 "
Mocadors de butxaca	" "	0'50 "
Corbates Seda	" "	0'95 "
Camises Dormir i Esport ...	" "	4'95 "

Nostres incompatibles Baratures no impedeixen que obsequiem a nostres compradors amb sorprenents Regals segons la compra

Els de fora que vulguin servir-se de nostra casa, escrivint-nos i adjuntant 0'50 pesetes en segells, rebran: Catàleg, Mostres, Figurins i un sistema per prendre's la mida així com les instruccions per a rebre l'encàrrec abans dels 8 dies

CASA BASTIDA
Sastreria i Confecció
18, PASSEIG DE GRÀCIA, 18

«EL BORINOT»

és el
periòdic literari
de més circulació

AQUEST NUMERO
HA PASSAT PER LA CENSURA

PELS BELLS CARRERS DE MA CIUTAT

PATENTS I MARQUES
A. PASQUAL.—C. de Cent, 304, pral.

INSTAL·LACIONS ELÈCTRIQUES
F. BONET.—València, 188

Llibres, els millors
EDITORIAL POLÍGLOTA.—Petritxol, 8

Instal·lacions elèctriques, aigua i gas
RAFEL SALA.—Corts Catalanes, 451.

Pelleteria
LE RENARD.—Corts Catalanes, 614.

MATERIAL ESCOLAR I CIENTÍFIC
(SUC. ESTEVA MARATA). R. Univer., 7

Ceràmica i Rajoles
CASIMIR VICENS.—Tallers, 72.

Llaneria i Sederia
CASA PUIG.—Call, 9.

Camiseria.—Boqueria, 36 i 38
RODRIGUEZ & FERRER

EL BORINOT. - 15.

Articles Fotogràfics i Ràdio
PÉREZ I SÀBAT.—Fontanella, 18

Art. Fotogràfics i treb. de Laboratori
E. PICAZO.—Jovellanos, 4.

Articles fotogràfics i ràdio
V. CALDÉS ARÚS.—Salmerón, 140.

Articles Viatge i Pell
LA MUNDIAL.—Salmerón, 153.

ANTIGUITATS D'ART
Carrer del Call, 28, pral.

Cristalleria i Alumini
CASA ACAR.—Ronda S. Antonio, 60.

Taller d'OPTICA, J. PUIGORIOL.
Carrer Muntaner, 56

VULCANITZACIÓ DE NEUMÀTICS
A. Hernández.—Rosselló, 199.

Fàbrica de Làmpares Elèctriques
ALFONSO MAÑES.—Villarroel, 173 bis

GANIVETERIA ROCA
Plaça del Pi, núm. 3

CAMISERIA del "Liceo"
JOAN VALLVÉ.—Sant Pau, 3.

Pianos, harmòniums: venda i afina-
ció.—Planeta, 41—L. CAMPS ARNAU.

Sastreria Econòmica.—P. Padró, 14
Trajos a plassos i al comptat

Acadèmia Tall i Confecció per a
senyoretetes.—Diputació, 222, pral. 1.^a

*Sastreria Guilemany, vestits i for-
mes tots preus. P. Sol, 8, t. 1451-G*

SALA PARÉS

Establiments **MARAGALL**
Petritxol, 3 i 5 - BARCELONA

MOBLES FRADERA **Fradera i Ribas, s. en c.**

Fabricació pròpia

Vendes a termes.
Condicions especials pel
pagament immediat.

Exposició, Despatx i Tallers:
Calabria, 94 - Tel. 968-H
BARCELONA

RAMON SUNYER

JOIER

Corts Catalanes, n.º 665
Teléfon 813-S. P. - BARCELONA

IGNASI FOLCH
I TORRES

Una dona

Novel·la
contemporània

A TOTES
LES
LLIBRERIES

Preu:
3'50 ptes.

FOTOGRAVATS

TRICROMIAS - AUTOTIPIAS

CALÇATS ALFONS RASPALL

Es serveix
bé, bo
i a bon preu

Portaferrissa, 13
BARCELONA

LATZER DE TORMES

el clàssic de l'humor
demaneu-lo a totes les llibreries - Pessetes

Reirotgeria "El Marino"

EL MILLOR
REILOTGE
SUIS DE PRE-
CISSIÓ. Garan-
tit per 10 anys
i únic que du
rant els cinc
primers anys
s'adoba
de franc en tota
mena de espat-
llament.

PER ENCARREGS:
JAUME ROCA,
Ordre, 136,
Sant Andreu.
JOSEP TO-
RRUELLA,
Pipollés, 73,
St. Martí.
MERCÉ-
RIA «Bell Ca-
prici», Carmel,
50, Les Corts.

Alpina

CENTRAL I TALLER D'ADOBES:
Jaume Fonollosa, Canvis Vells, 8.
Bisuteria fina. - BARCELONA

Si els seus
ulls es
cansen pot
evitar-ho
consultant
l'òptic
profes-
sional

J. Ruíz Urrea
Ronda Sant Antoni, 61
No confongui el numero. - Entrada per l'escaia.

FÀBRICA DE LLONGANISSES la millor de la nostra terra

TELEFONS

A Seu d'Urgell, n.º 124
A Barcelona, n.º 2023
A Sitges, n.º 1383

Demaneu a tot arreu la marca

ELS PIRINEUS

Quingles i Escaler

CASTELLCIUTAT
(Seu d'Urgell)

res/172